

γω... Καλή τύχη και καλή διασκέδαση...

«Η Μάσσα είχε κάνει τον πρώτο γύρο του πύργου. Ο ιπότης μόλις άκουσε τους πρώτους ήχους πετάχτηκε απ' το κρεβάτι του. έντύθηκε φόρεσε όλα τα κοσμήματά του... Οι πόνοι μιας μικρής πληγής που είχε πάθει τελευταία σε κάποιο κυνήγι δεν τον ένοχλούσαν πιά διόλου.

— Δεν αισθάνομαι πειρά τον πόνο της πληγής, αλλά αισθάνομαι ότι η καρδιά μου θ' αρρωστήσει για πάντα αν δεν εβρω έξω τίποτ' άλλο από τον αέρα, είπε και κατέρηκε τη σκάλα του πύργου.

«Η Μάσσα είχε κάνει τον τρίτο γύρο. Ο ιπότης έρριχτηκε στα πόδια της κι' εκείνη εξέχασε πατέρα, μητέρα και αδερφούς.

— Κράτησε αυτά τα δώρα, είπε κι' έσπρωξε τα κοσμήματα που άπλωναν εκείνος μπροστά της, δεν θέλω από σένα παρά την καρδιά σου. Κι' έπρόσθεσε έπειτα με πόνο : Γιατί έπρεπε να ζητήσω τη βοήθεια αυτής της μουσικής, για να κερδίσω την αγάπη σου ;

— Ω αυτή η μουσική, που μ' ένθουσιάζει και με τυραννεί, ελπεν ο ιπότης, νομίζει κανείς πως είνε ανθρώπινες φωνές που κλαίνε ; αλλά τι μάς μέλλει ;

— Άγαπημένοι, ως είμαστε άγαπημένοι, είπεν η Μάσσα. Ο ιπότης την έπηρε στα χέρια του και την έφερε στον πύργο, όπου ζήσανε πολύν καιρό έντυχιμένοι.

Κάποτε, κάποτε όμως, ο ιπότης άησυχούσε. Του φαινότανε πως ήταν μαγευμένοι.

«Ήθελε να μάθι πού εβρισκε τη δαμονική του δύναμη αυτό το νέον όργανο. Υπόπτεπε πως η έρωμένη του του έκρυβε κάποιο φοβερό μυστικό. Την έρωτούσε, αλλά εκείνη του έκλεινε το στόμα με φίλια. Το παράπονο του βιολιού γινότανε όμως κάποτε τόσο παθητικό, που του ρχότανε να φύγει, να κρυφτεί, να σωθί. Την ίδια στιγμή όμως, η φωνή του βιολιού γινότανε τόσο γλυκειά και τρυφερή, ώστε εξέγναγεν εκείνος τα πάντα, τον κόσμο, τους φίλους του, τους ανθρώπους του, τα ζώα του δάσους, ως και αυτό, το πνιγμένο κλάμμα της φοβερής αυτής μουσικής. Στο βάθος της καρδιάς της η Μάσσα, εζήλευσε αυτό το όργανο, που έκανε στον αγαπημένο της περ πολλήν έντύπωση από την όμορφιά της. Συχνά της ερχότανε να πάρη εκείνο το ξύλινο κουτί, και να το κάνη κομμάτια άπάνω σε κάπο βράχο, αλλά ο φόβος μήπως την έγκαταλείψει τότε ο ιπότης την έσυγκρατούσε.

Μιά βραδιά, κάποιος χτύπησε την πόλη του πύργου. Έβρεχε ; πώς μπορούσε νάαι τέτοιαν ώρα ; Η Μάσσα άνατίχιασε. Ένας άνθρωπος τυλιγμένος σ' ένα μεγάλο μαύρο και βρεγμένο πανωφόρι μπήκε μέσα.

— Καλησπέρα φίλοι μου, είπεν ο άγνωστος. Έβγαλε το καπέλλο του και τζοριξε μπροστά του.

— Η Μάσσα τον εγνώρισε απ' τη φωνή του :

— Έρριξε, ο διάβολος ! έφώναξε και κρύφτηκε στην άγκαλιά του ιπλότη.

Ο διάβολος, έρριξεν ένα δαμονικό γέλιο, άρπαξε τους δυό έρωτευμένους, που εκρατιούντο σφιχταγκαλιασμένοι και χάθηκε...

Το βιολί έμεινε στον έρημο πύργο. Ένας τσιγγάνος που περναγε τυχαίως από κει, το ηδρε. Το πήρε κι' έπαιξε στα χωριά που διάβαινε. Άντρες, γυναίκες και παιδιά τον άκολουθούσαν μαγευμένοι από τη μελωδία του οργάνου του, κι' εκείνος τους έκανε κατά το γούστο του να γελούν και να κλαίνε...

Έτσι διηγούνται οι τσιγγάνοι, πως εβγινεν η παραπονευτική και παθητική ψυχή του βιολιού.

✱

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από όλα τα νοσοκομεία του κόσμου, το μεγαλύτερο βρισκείται στο Λονδίνο και είνε το «London Hospital». Το μέγαρο του Νοσοκομείου αυτού άκαρτίσεται από 750 περίπου δωμάτια, 7' θέσος, 400 Β' και 250 Α' θέσος, άηρητούν δε μέσα σ' αυτό 80 μόνιμοι ιατροί και άλλοι 60 ως καθηγηταί, χειρουργοί και διευθυνταί κλινικών κ. λ. π. Υπό τας διαταγάς αυτών όλων άηρητούν άκόμα 300 βοηθοί ιατροί και 800 νοσοκόμοι, πλην του άηρητικού προσωπικού. Κατά το λήξαν έτος 1925 ένουσιλεύθησαν εις τον κολοσσόν αυτόν 13.000 άσθενείς, προσήλθον δε διά να ζητήσουν ιατρικήν συμβουλήν 154. 817 έξωτερικοί άσθενείς !.

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ποιός πρωτεβρήκε τὸ ψηλὸ καπέλλο

Από την εποχή που εφευρέθηκε το ψηλό καπέλλο έχουν περάσει εκατόν τριάντα χρόνια. Η πρώτη εμφάνιση του καπέλλου αυτού έγινε στο Λονδίνο την 3ην Ιανουαρίου του 1797, στο κεφάλι του εφευρέτου του, ο οποίος ήταν ένας άγγλος μικρέμπορος δνόματι Τζών Έθέρικτον. Το ιστορικό της εφευρέσεώς του έχει ως εξής :

Ο Τζών Έθέρικτον ήταν ένας μικρέμπορος και κατοικούσε στο Στάντ της Άγγλίας, όταν ένα καλό πρωί, προσήχθη μπροστά στο λόρδο δήμαρχο της πόλεως του κατηγορούμενος για διατάραξη της δημοσίας τάξεως. Ο Δήμαρχος μετά την άπολογία του κατηγορουμένου, εζήτησε να καταδικαστή σε πρόστιμο 500 λιρών, το όποιο και έγινε άφου πρώτα εβεβαιώθηκε πως ο άνωτέρω κατηγορούμενος είχε πραγματικώς εμφανιστή εις τους δρόμους του Στάντ, φερων στο κεφάλι του ένα πελώριο μαύρο καπέλλο, του όποιου αι διαστάσεις και η γυαλίδα, είχαν άρχσει να κινούν τὸ άνήσυχα σχόλια των ήσυχων πολιτών. Οι άστυνομικοί μάλιστα υπάλληλοι κατέθεσαν ότι πολλές γυναίκες έγκυοι έπαθαν μόλις εβδαν το φοβερό αυτό κατάμαυρο καπέλλο !... Έκτος όμως αυτού είχε κατατεθή και από άλλους μάρτυρας πως η εμφάνιση του μικρεμπόρου αυτού με το πρωτότυπο καπέλλο του είχε δημιουργήσει κοινωνικό πανικό. Τα μικρά παιδιά τόν είχαν πάρει από πίσω με φωνές, τα σχολλιά ουρλιάζανε στο αντίκρουσμά του και τέλος κάποιος μικρός, ο γιός του Θωμά Κορβάνενο, που έβγαίνε τσιγγιμη έκεινη άπ' το κατάστημα του πατέρα του, μόλις αντίκρουσε τον Έθέρικτον μ' αυτό το παράξενο καπέλλο τόσο ετρόμαξε, που έπεσε κάτω κι' έσπασε το δεξί του χέρι !...

Η άπολογία του κατηγορουμένου δεν ήταν σοβαρή έπανελάμβανε διαρκώς πως ήταν ελεύθερος να παρη ότι θέλει ως Άγγλος συνταγματικός πολίτης που ήταν !... Έτσι εβγιναν τα πράματα, όταν την άλλην ήμεραν της δίχης, οι έφημερίδες του Λονδίνου άνέγραφαν την είδηση με κρίσεις όχι τόσο εύνοϊκές για τόν Δήμαρχο και για την καταδικαστική άπόφαση, πράγμα που έδωσαν άμέσως τὸ θάρρος να εμφανισθούν στο Λονδίνο άλλοι δυό... Έθέρικτον με άλλα... δυό ψηλά καπέλλα !...

Το πράγμα, όπως έννοει ο καθένας, προχωρούσε και άρχισε να γίνεται πιο γενικό τὸ φόρεμα του παραξενου αυτού καπέλλου, ως τη στιγμή που άποφασίσθηκε από τούς έμπορικους οίκους της Άγγλίας να παραληφθή και αυτό στη μόδα... και ν' άρχισή να κατασκευάζεται όπως και τα

άλλα καπέλλα των άνδρων.

Δεν έκέρωσε μάλιστα καιρός, όταν οι φιλήσυχοι διάβάτες του Λονδίνου εβδαν ένα φθινοπωρινό άπέγνεμα τὸ ψηλό αυτό καπέλλο να φουρουρά στην κομψότερη βιτρινα ενός από τα γνωστότερα τιλοπαισία της Άγγλικής πρωτεύουσας.

Η μόδα είχε λιάσει, χωρίς να ύπαρξη ούδεμία αντίρρησης...

Τὰ κινούμενα πεζοδρόμια

Ένα από τα πιο πρωτότυπα και παράξενα θεάματα που θα έχη η προσεχής διεθνής έκθεσις της Ουάσιγκτόνος η όποια άναγγέλεται για την άνοιξη του 1927, θα είνε και τὸ κινητὸ πεζοδρόμιο, προς διευκόλυνση της συγκοινωνίας των μεγαλουπόλεων. Τα πεζοδρόμια αυτά θα είνε ξυλόστρωτα, και θα κινούνται δι' ηλεκτρισμού με ταχύτητα άμαξιού δυό ίππων, δηλαδή με 8 περίπου χιλιόμετρα την ώρα. Με τον τρόπο αυτό, θα μπορεί κανείς, ένω θα στέκεται άκίνητος επάνω σ' ένα άπ' αυτά η και ένω θα κáθετα, να προχωρή προς την διεύθυνση που θέλει να φθάση. Για να μπορούν δε οι διαβάτες των δρόμων, ν' άνεβαίνουν και να κατεβαίνουν εύκολα και άκίνδυνα από τὸ έδαφος στο κινητὸ αυτό πεζοδρόμιο και άντιστρόφος από τὸ πεζοδρόμιο στο έδαφος, ελήφθη τὸ μέτρον να συγκοινωνή ο δρόμος με τὸ κινητὸ αυτό πεζοδρόμιο, με μία πλατεία σκάλα η όποια θα κινείται και αυτή, αλλά μόνο με τέσσερα μόλις χιλιόμετρα την ώρα...

Τὰ κινητὰ αυτά πεζοδρόμια, καθ' ἃ μās βεβαιώνουν οι Άμερικανοί, πρόκειται ν' άντικαταστήσουν τελειοποιούμενα όλα τα μέχρι σήμερα γνωστά μεταφορικά μέσα των πόλεων, δηλαδή τὰ ταξί, λεωφορεία, άμαξία κ.λ.π. και θα είνε τα μόνα πλέον άπολα, εθέρσητα και όλιγώτερον δαπανηρά μέσα προς διευκόλυνση της συγκοινωνίας.

Ο ιπότης έρριχτηκε στα πόδια της.